

VRTILJAK

Nekoga moraš imeti rad

Glasilo OŠ n. h. Maksa Pečarja

Šolsko leto 2024/2025

Mladi novinarji in avtorji besedil: učenci OŠ n. h. Maksa Pečarja

Sodelavci: učenci in učitelji OŠ n. h. Maksa Pečarja

Oblikovalka naslovnice: Sara Operčkal

Glavna urednica in oblikovalka: Petra Paternoster

Fotografije: prispevek učencev, arhiv šole in sodelavcev

Lektoriranje: Petra Paternoster

Izdaja: OŠ n. h. Maksa Pečarja

Junij, 2025

Dragi ustvarjalci in bralci revije Vrtiljak!

Letošnji časopis posvečamo predvsem našemu umetniškemu natečaju [KulMaks](#), ki je imel naslov [Nekoga moraš imeti rad](#). To so besede pesnika Ivana Minattija, ki bi bil v preteklem letu star točno 100 let. Naslednje vrstice so izbrani verzi njegove večne pesmi:

Nekoga moraš imeti rad

Nekoga moraš imeti rad,
pa čeprav trave, reko, drevo ali kamen,
nekomu moraš nasloniti roko na ramo,
da se, lačna, nasiti bližine,
nekomu moraš, moraš /.../
moraš dati svoje bele oblake,
svoje drzne ptice sanj /.../
– nekje vendar mora biti zanje
gnezdo miru in nežnosti –,
nekoga moraš imeti rad,
pa čeprav trave, reko, drevo ali kamen /.../.

(izbrani verzi iz: Ivan Minatti, *Nekoga moraš imeti rad*, wikivir)

Nekoga moraš imeti rad – 2. umetniški natečaj

Pri natečaju *Nekoga moraš imeti rad* ste učenci OŠ Maksa Pečarja tekmovali na literarnem, plesnem, glasbenem, likovnem in fotografskem področju in na področju animacije (kratkih filmov).

Tekmovalo je veliko učencev. Izmed prejetih izdelkov smo koordinatorji umetniškega natečaja Sara Ančnik Jemec, Vid Čadež, Petra Paternoster in Vida Zagorc Ušeničnik izbrali najboljše.

Še posebej smo koordinatorji veseli tega, da se učenci znate izražati in ustvarjati IZ SEBE, da ste unikatni in drzni ter da si upate izraziti svojo nadarjenost in jo podeliti tudi drugim – preko pesmi, zgodbe, risbe, preko petja, plesa, igranja inštrumenta, kiparjenja, ustvarjanja animacije itd.

Literarni natečaj

za najboljšo pripoved oziroma pesem

1. mesto:

Jan Lukas Wiczorek: Najlepši dan

2. mesto:

Ana Krivic: Fantomski konj in

Ema Triller: Dekle z nasmehom

3. mesto:

Meta Kotnik Čeh: Pesem srca

Jan Lukas Wiczorek, 7.d

NAJLEPŠI DAN

Moje ime je Jan Lukas. Imam rjave oči, bele lase, vedno bolj počasen korak, ampak še vedno navihan nasmeh. Star sem šestindevetdeset let in sem uveljavljen znanstvenik, katerega največji izum je časovni stroj.

Vem, da je danes zadnji dan mojega življenja in točno vem, kako ga hočem preživeti.

Vstopim v časovni stroj in začnem svoj sprehod skozi čas. Moj namen tega dne je podoživeti svoje najlepše spomine. Moja prva destinacija je črnuški gozd lepega aprilskega jutra daljnega leta 2021. Tam mali Jan Lukas išče skriti zaklad s svojimi najboljšimi prijatelji, s katerimi praznuje svoj deveti rojstni dan. Čeprav nas gledam kot naključni sprehajalec z daljave, se mi ogreje srce, ko vidim samega sebe plezati na drevo, da dobim zadnji del zemljevida. Ko ugotovimo, kje se skriva zaklad, se sliši veselo vriskanje in vidim lahko samo še prah, ki se dviga za nami, ko nas urne noge nesejo v smeri cilja.

Ko skupinica srečnih otrok izgine z mojega obzorja, usmerim časovni stroj v drug spomin, ki pa je dan, ko sem postal oče dvojčkov, dveh prikupnih sinov. Ko pridem v porodnišnico, takoj zagledam mladega sebe in se zato pretvarjam, da sem dostavljalec, ki je prinesel balone in voščilnice mladim mamicam. Tako lahko zdaj spet vidim svojo družino na enega najsrečnejših dni naših življenj. Opazujem in čutim, kako me obliva sreča, da sem dobil tako čudovita otroka.

Ampak moj dan ni dolg, zato se hočem odpraviti naprej. Cel dan potujem po času, iz desetletja v desetletje in obujam svoje najlepše spomine. Čofotanje v morju, potovanja po svetu, najljubše sladice in jedi, moji izumi, smeh s prijatelji, objemi z družino ... Moje življenje je res dobro. Veliko ljudi me ima rado in jaz imam rad veliko ljudi.

Ko pa se dan nagiba proti koncu, se odpravim še v leto 2009, ko še nisem bil rojen. Želim si namreč videti svojega starejšega brata, ko je še majhen triletnik. Ujamem ga na prehodu z najinimi starši. Ker nočem biti preblizu, ta lepi trenutek opazujem iz svoje stare učilnice angleščine. Najprej opazim samo svojega očeta in bratca, kako se pogovarjata in smejeta. V tem trenutku začutim prijetno toplino, ki se širi po vsem mojem telesu. Pogledam še malo naprej in zagledam, kako moja mama razpre roki in moj brat ji veselo steče v objem. Spet se ozrem proti očetu, ki zdaj z velikim nasmehom gleda naravnost vame in mi pomaha. Pomaham mu nazaj in čutim svoje

srce utripati kot še nikoli prej. Zazrem se v sonce in dovolim nebu, da me odnese.
Zadnje trenutke še slišim hihitanje svojega brata in se dokončno prepustim svetlobi ...

FANTOMSKI KONJ

»Astra, čakaj!« kričim kolikor morem. »Prosim, pridi nazaj! Takoj!« vendar se ne ustavi. Galopira naprej, ko opazim cesto pred nama. »Ne, Astra!« kričim, vendar prepozno. »Prosim, ne, ne! To ni res, to se ne dogaja!« kričim naprej, ko me mami vleče stran od ceste. »Kako se je to zgodilo!« prosim mamo, da me izpusti, vendar me ne.

Hej, moje ime je Alja. Ta nesreča je na meni pustila velik pečat. Nikoli v življenju nisem potočila toliko solza, vendar je bila Astra moj največji zaklad. Ona je bila ta »nekdo«, ki sem ga imela rada. Jahala sem, odkar pomnim, naučila me je vsega, kar znam. Bilo je, kot da sem izgubila mojo najboljšo prijateljico. No, živim na podeželju, na veliki kmetiji, kjer konjem nudimo prenočišče in skrbimo zanje. Všeč mi je tukaj, tako mirno je. Hodim v deveti razred osnovne šole v majhnem mestecu Werly. Imam najboljšo prijateljico z imenom Nina. Tičiva skupaj kot dva magneta. Spoznali sva se v našem hlevu, v katerem ima še vedno svojega konja Atlasa. Moja starša sta že dolgo ločena, Astra pa je bila velikokrat moje edino upanje. Ko se zdaj po dveh mesecih pogledam v ogledalo, se ne prepoznam več. Opuščam svojo veliko strast: jahanje. Vsako noč ne spim dobro in ves čas sem jezna: nase, na starše, na vse. Vse se mi zdi neumno ali pa nemogoče.

»Alja, zajtrk!« kriči mami iz kuhinje. Tako jo imam rada in hvaležna sem zanj in za vse, kar počne zame, vendar pa ji tega verjetno ne pokažem. »Že grem!« ji zakričim in po stopnicah oddivjam do kuhinje.

»Hvala, mudi se mi, zamujam!« Hitro vase zbašem zajtrk in stečem iz hiše. Večina vaških otrok gre v šolo s konji, saj imamo ob šoli pašnik, jaz pa se vozim s kolesom. Vsak dan do nesreče me je Astra spremljala v šolo, bila sem ena najboljših jahačic v moji šoli: preskakovali sva višje, galopirali hitreje in se premikali bolj elegantno ter bili bolj povezani kot kdorkoli drug. Zdaj pa vsi name gledajo zviška (dobesedno). »Joj, zamujam!« Hitro odkolesarim do kolesarnice, privežem kolo in stečem v šolo. Moje ocene so začele trpeti, zato mi je šola še manj všeč. Zdi se, kot da bi živela življenje nekoga drugega. Pri pouku mi učiteljičino govorjenje odmeva nekje v ozadju.

»Končno konec pouka,« mi vsa vesela razlaga Nina. Ko pa opazi, da nisem pri stvari, me povabi na piškote in klepet pri njej doma. Seveda me to ne premami, vendar vem, da me želi samo razvedriti, ker se zadnje čase vlečem kot megla. »Seveda, zakaj pa ne,« ji odgovorim kar se da bolj vedro, vendar se sliši, kot da sem jezna, ker je to predlagala. Pokličem mamo, ki je zelo vesela, ko ji povem, da bi po pouku ostala pri

Nini. »Seveda, zabavaj se! Ob šestih bodi doma, prosim,« mi navdušena zatuli v telefon. Prekinem zvezo in z Nino odidem do pašnika, ki je nedaleč od šole. Atlas kot vedno stoji ob robu in se kuja. Ni ravno družaben, kar je čudno, saj so konji čredne živali. Jaz odklenem kolo, ko slišim rezgetanje v bližini. Opazim konja, ki galopira iz hleva, kot da mu gori pod kopiti. Hitro reagiram, postavim se pred konja in dvignem roke, kar je drugače nevarno, saj plaši konje, vendar za ljudi, kot sem jaz, ki se že vse življenje posvečamo konjem, to ni tako hudo. »Kako mu je ime?« kričim medtem, ko mi nekdo vrže njegovo oglavko. »Lumi!« zakliče nekdo iz ozadja. »Hej, Lumi, bodi priden in se ustavi.«

»Nič ti ne bom naredila, obljubim,« mu zašepetam. Lumi se začne umirjati in jaz mu nataknem oglavko.

»Kdo je izpustil konja?« zakličem naokoli. »Nihče,« se oglasi Jake. »Kako je pa potem ušel?« vprašam.

»Preskočil je ogrado, saj je skakalni konj, dobro ga poznam, saj je moj konj,« reče povsem mirno. »O, oprost, nisem želela motiti, tu ga imaš,« rečem in mu predam vrv. »Res je lep,« pripomnim komaj slišno. Pograbil svoje kolo in odidem do Nine, ki me čaka skupaj z Atlasom. »Tvoja Astra mojega Lumija prekaša v vseh disciplinah!« zakliče Jake. »Škoda, da je ni več,« si jaz čisto po tiho zašepetam. »Kaj je bilo to?« vpraša Nina. »Nič, samo nisem si želela nove nesreče,« rečem. »Pridi, greva!« se nasmejem, čeprav mislim, da mi ni ravno uspelo.

»Eem, Alja, bi morda lahko ogrela Atlasa?«

»Danes je zelo energetičen in, no, saj veš ...« me negotovo vpraša. »Vem kaj?« jo jaz vprašam z zanimanjem. »No, ti boljše jahaš od mene,« mi odgovori. »Uf, to sploh ni res, ampak ti bom pomagala.« Preda mi opremo in mi pomaga se povzpeti na Atlasa. »Že nekaj mesecev nisem jahala, tako da verjetno ne bom odlična,« ji malce živčno razložim. »Ja, seveda, to je povsem razumljivo,« me opogumi. »No, pa greva,« si zašepetam. Začneva počasi v koraku. Ko ga poženem v kas in preden opazim, že galopirava. Res ima veliko energije danes. »Juuuhuuuu!« kričim in galopiram dalje.

Na poti je podrto leseno deblo, ki nama seveda ne bo prekrižalo poti ... skočiva čezenj in se poženeva naprej, ko v daljavi opazim Ninin zunanji parkur z ovirami za vajo. Želim se ustaviti, vendar se ne bom. Odjaham do parkurja in pogledam nazaj. Nina počasi kolesari za mano. »Ali ga lahko še preizkusim v skakanju?« ji zakričim. »Ja, seveda, kar daj!« mi da dovoljenje. Začneva s preprostimi ovirami, potem križi, dvojne ovire ... Nina naju opazuje in spodbuja. Zelo sem vesela, da imam takšno prijateljico. Vrnem ji njenega konja in jo objamem. »Hvala za to,« ji rečem, saj me gleda zelo začudeno. »Ni problema, zdaj pa pridi noter na piškote!« Atlasa izpustiva na pašnik, potem pa me Nina pospremi v hišo. Nina ima tudi mlajšo sestrnico Auroro, ki je stara komaj sedem let in je obsedena s konji prav tako kot Nina. Aurora čaka pred vrati in objame Nino okoli pasu. »Pojdiva, tamle je moja soba,« mi reče.

Nekaj ur sem že pri Nini, ura je že skoraj šest, jaz pa se še kar nisem prikazala doma.

»Alja, bi lahko Atlasa peljala v hlev, zdajle je na paši?« me vpraša Nina, medtem ko odhajam. »Ja, seveda, že delam!« ji odgovorim. Atlas se pase na velikem travniku za hišo. Hitro mu nadenem oglavko in se spravim na kolo. Malce poženem in Atlas mi neslišno sledi v kasu. Hitro prideva do hleva in jaz ga zaprem v stajo.

Hitro nahranim ostale konje v hlevu. Končno vstopim v našo hišo. Zavoham lep vonj po hrani na mizi in moja mami stoji ob vratih z velikim nasmehom na obrazu.

»Hej, kako je bilo?«

»Lepo, malo sem jahala, nič takega ... adijo!«

»Čakaj, kaj, jahala si?«

»Eee, se pogovoriva jutri, prav, zelo sem zaspana in bom tudi jedla v sobi.«

Hitro pridem do sobe s hrano v rokah. Pojem večerjo in stopim pod tuš, kjer se počeno zjokam.

Sovražila sem jahanje po Astrini smrti. Sovraštvo je edina rešitev za bolečino v mojem srcu. Tako dolgo sem se trudila, da bi na jahanje povsem pozabila, zdaj pa se je vse zrušilo. Preprosto oboževala sem jahanje. V resnici ga še vedno, vendar si tega nikoli ne smem priznati.

Ko se neham tuširati, odidem direktno v posteljo, kjer jokam naprej. Spet se poglabim v še ene slabe sanje. Samo da so te malce drugačne, bolj globoke in skrivnostne.

»Astra, čakaj!« kričim, a od mene ni glasu.

»Nee!«

»Kaj se dogaja?«

»Vse se vrti!«

»Uau, kot v nekakšni pravljici je!«

»Kje pa sploh sem?«

»Ni možno!«

»Astra, si to res ti?«

»Ja, res sem jaz, ti pa sanjaš,« mi odgovori kobila, ki je prigalopirala iz zasneženega gozda.

»Ne skrb, opazovala sem te,« reče.

»Ne zapusti me še enkrat!« moledujem.

»Nikoli te nisem, vendar to ni razlog za moj nenapovedan prihod v tvoje sanje,« mi razloži sanjska Astra.

»V gozdu je izgubljen žrebec, ki mu lahko pomagaš samo ti,« me prosi.

»Ne morem, končala sem s konji in vsem tem!« ji obupano odgovorim.

»Samo poišči ga ... poišči ga ...« in ni je bilo več.

Zbudim se vsa prepotena. »Uf, kakšne sanje!« govorim sama s seboj med hojo v kopalnico. Nekaj čudnega je na njih. Samo za vsak slučaj bom šla danes na sprehod v gozd. »Hej mami!« kričim po sobi in tečem po stopnicah. »Danes bi šla na dolg jutranji sprehod v gozd! Prosim!« sem jo poskušala prepričati.

»Zakaj se ti tako mudi?« vpraša ona. »Eeem, kmalu ne bo več jutro! Grem lahko zdaj, prosim?« jo prekinem. Ona mi odgovori z novim epilogom: »Ja, prav, vendar bodi

previdna, saj veš, koliko nevarnosti je v gozdu: divje živali, podrti drevesa, korenine ...» Medtem jaz že hodim skozi vhodna vrata. Že sem v kolesarnici in se peljem v gozd. Če me je Astra obiskala v sanjah (čeprav ne verjamem v duhove), me je zagotovo z razlogom. Že nekaj časa blodim po gozdu (seveda, gozd poznam bolje kot lasten žep) in začnem se zavedati, kako neumno je to. Astra je mrtva. Kako bi me lahko poklicala v sanjah? Brcnem kamen na tleh in zraven njega opazim odtis. Odtis kopit. Izgleda kot zelo velik konj. Odtis je orjaški in konj je očitno z vasi, saj ni podkovan. Na tleh poleg odtisov leži tudi raztrgana vrv. Hodim malo naprej, ko zagledam: snežno belo kobilo. Točno take barve je bila tudi Astra. Izgleda takšna kot iz sanj, bledikasta in svetleča, prav tako kot nekakšen *fantom*. Nekajkrat pobliskne in izgine. Kaj! Kako je to mogoče! Hitro začnem teči neznano kam, ko se spotaknem in z glavo močno udarim ob tla. Potem me objame tema.

Zbudim se v bolnišnici s povito glavo in krvavim kolenom. Mami opazi, da sem budna in me prime za roko. »Kaj se je zgodilo ljubica?« me vpraša zelo prijazno, mirno in skrbno, vendar vem, da se bo vse slej kot prej spremenilo v kričanje. »Ni ni hudega, mami, spotaknila sem se in padla,« ji povem delno po resnici. »Nič takega,« ji še zagotovim. »Oh, samo da je s teboj vse v redu!« mi olajša zadevo.

»Eh, mami, ali bi mi lahko, ko okrevam, dovolila, da spet začnem z jahanjem! Proosim!« jo moledujem.

»Absolutno ne! Ali si zmešana? Zaradi jahanja si skoraj umrla in ti bi rada to počela naprej! Zmešalo se ti je od padca!« me kar hudo nadere. »Joj, oprosti, ker želim slediti svojim sanjam!« se jaz zaderem nazaj.

»Mlada dama, pazi na ton!« me prekine. »Glej, mami, vem, da te skrbi, ampak bila je nesreča, bom zelo previdna!« jo poskušam prepričati s prepričevalnim pogovorom, ki smo se ga učili v šoli. »Prosim, Alja! Ne bom ti dovolila, pa če še tako milo prosiš! Oprosti, ne morem še enkrat čez to,« mi pove z normalno glasnostjo. Kot da je to njena stvar, bom pa pač jahala brez njenega dovoljenja. »Prav, mami, kakor hočeš,« ji mirno odgovorim.

Po dveh dnevih me spustijo iz bolnišnice. Vsi sošolci me sprašujejo, kaj zanimivega se mi je zgodilo, jaz pa lahko razmišljam samo o Astrinem fantomu v gozdu. Bila je edina, ki je razumela, skozi kaj grem.

Nujno moram še enkrat v gozd. Tokrat ne sama. »Nina!« pokličem svojo BFF med odmorom. »Greva po šoli na sprehod v gozd?« jo vprašam. »Ja, seveda, vendar sem danes s kolesom, Atlas se je popraskal, nič hujšega, vendar bo nekaj časa miroval,« mi razloži. »Okej, potem sva zmenjeni!« ji veselo pokimam. Pouk je bil dolgočasen, kot vedno. »Hitro, pridi!« kričim Nini. Voziva se po gozdu in ob drevo zaveževa kolesi. »Mami sem rekla, da delam po šoli za šolski projekt,« se hihitam Nini. »Zakaj pa si sploh želiš v gozd, se ti ni tukaj zgodila nesreča predvčerajšnjem?« me vpraša malo zamišljeno.

»Ja, nekaj sem raziskovala,« ji odgovorim. »Alja, poglej stopinje kopit!« zakliče Nina. »Vem, to sem iskala zadnjič,« ji povem. »Če ti zaupam eno veliko skrivnost, ali prisežeš, da me ne boš izdala?« jo vprašam povsem resna. »Seveda ne! Moja BFF

si!« mi resno odgovori. Nato ji povem vse o sanjah in fantomski Astri. »O, moj bog, kaj!« me prekine čisto na koncu. »Pa si prepričana, da je bila fantomska?« me vpraša. »Ja, poblisknila je in izginila.« »Uau!« dopolni moje misli. Hodiva naprej, ko vidiva velikega črnega žrebca na prostranem travniku. Ta naju zasliši in se zgane ter začne galopirati stran. Z Nino začneva teči, vendar ga nikakor ne bova ujeli. Začneva se vračati iz gozda, saj bova drugače pozni. »To so bili njegovi odtisi,« mi reče Nina. »Kaj boš pa zdaj?« me vpraša. »Poskušala bom naprej,« ji pogumno odgovorim. »Kako ga boš poimenovala?« »Ime mu bo Blaze Runner – na kratko Blaze.« »O, uau! Res mu paše!« je zadovoljna.

»Hej, mami! Doma sem!« »Dolgo te ni bilo, naredi nalogo,« mi reče brez pozdrava ali česarkoli. Tako odidem v sobo. Takoj naredim nalogo in se odločim brskati po spletu. »*Divji konji v Werlyju*.« Nič zadetkov, čudno. Verjetno je pobegnil. »Alja, pojdi spat!« mi zakriči mami iz spodnjega nadstropja. »Ja, že grem!« ji zakričim nazaj. Uf, danes je bil naporen dan.

»Astra, našla sem ga!« kričim. »Super, poskrbi zanj! Moje delo tukaj je končano, ne rabiš več moje pomoči,« me spodbudi. »Ne, prosim, ne odhajaj!« kričim. »Ne skrbi, to ni slovo, samo se vidiva kasneje, ko me boš spet potrebovala,« me pomiri. »Potem se pa vidiva kasneje, a še to, ali si bila predvčerajšnjim v gozdu?« hitro vprašam. »Ja,« mi reče in se prikloni. »Ooh, se vidiva,« se priklonim še jaz. »Ja ...« in že je ni bilo več, jaz pa se vsa prepotena zbudim.

Hitro ugotovim, da zamujava. »Mami! Zamujam!« ji zakličem med oblačenjem. Na skrivaj v torbo vtaknem tudi jahalne hlače in rokavice. »O, ljubica, pohiti!« me mami opomni. »Že grem!« zakričim med tekom po stopnicah. Hitro pograbim zajtrk, pritisnem poljub mami na lice in se poženem skozi vhodna vrata. Pograbim kolo in zakričim: »Adijo!« Hitro odkolesarim do šole, ko ugotovim, da Nininega kolesa ni tam. Hitro privežem kolo in pregledam sporočila in res, Nina je zbolela. Nato hitro tečem v razred. Šola je bila brezvezna, veliko ocen in še več tečnih učiteljev, samo ena dobra stvar: Jake je bil prisoten. Saj nima veze. Danes grem spet pogledat Blazea. Prirasel mi je k srcu. Končno se pouk konča, odpadla mi je zadnja ura, tako da imam nekaj časa. Hitro ponovim, kar sva naredili z Nino. Hodim po gozdu in iščem njegove stopinje. Vidim ga na travniku. Počasi se mu približam in med nama je še 10 metrov. Počasi stopam do Blaze Runnerja in potem se prestraši.

Čez tedne začneva napredovati, počasi mi zaupa in se mu lahko povsem približam, ga nahranim, pobožam ... začne mi slediti, pusti mi tudi, da mu počasi nataknem

oglavko ... Za vse sem seveda povedala Nini. Nekoč sem slišala nekoga modrega reči: s konjem sta kot čreda in v njej si ti vodja. Konju moraš pokazati, kaj naj naredi, tako da razume. Če nečesa ne naredi prav, je to zaradi tvoje napake, ne njegove, zato je vredno poizkusiti še enkrat. Konj ne bo ničesar naredil iz zamere, samo iz strahu ali nejevolje ter bolečine.

ČEZ PET MESECEV

»Mislim, da sva pripravljena,« rečem Nini v šoli. »Pripravljena na kaj?« me vpraša. »Da ga posvojim in predstavim mami!« rečem. »Sploh ne veš, čigav je,« reče. »Noben ga ne pogreša,« se zagovarjam. »Seveda, vendar da ga posvojiš, traja leto in dan. »Nič ne skrbi, konec tega meseca bo šesti mesec!« rečem. »Pridi, konec pouka je!« ji rečem. Hitro odkolesariva in odjahava in priveževa kolo in Atlasa ob drevo. Odhitiva na travnik, kjer enkrat požvižgam in Blaze že galopira proti nama. »Hej!« mu rečem in mu nadenem oglavko. »Pridi, bi rad živel z menoj?« ga vprašam. Glede na to, da se ne upira, nima nič proti. Pripeljeva oziroma prijahava do našega hleva. Atlasa zapreva na prostran pašnik, ki ga ima vsak konj svojega. »Pridi, Blaze,« ga spodbudim. »Mami! Prosim, pridi pred hlev!« jo pokličem. »Že grem!« mi odgovori. »Uf, upam, da to deluje,« rečem in se povsem brez sedla in uzde usedem na Blaze Runnerja. »Alja! Kaj pa počneš, čigav konj je to?!« slišim svojo mami kričati. Hitro skočim dol s konja, preden se prestraši. »Mami, to je Blaze in rada bi ga posvojila,« rečem povsem mirno. »KAJ! Se ti je utrgalo? Čigav konj je to, Alja?!« še kriči name. »Ne vem, že šest mesecev tava po gozdu in jaz sem ga udomačila. Jahala ga še nisem veliko, nekajkrat sem se usedla nanj,« rečem. »Prosim, mami, tako srečna nisem bila, odkar Astre ni več,« jo prosim. »Ali je konj čipiran?« me vpraša malo bolj mirno. »Ne, sama sem preverila,« ji ubogljivo odgovorim. »Mami, samo še šest mesecev in je moj,« ji postavljam argumente. »Koliko časa ga že poznaš?« me spet vpraša. »Približno šest mesecev, jutri je rok.« »Prav, lahko ga obdržiš, vendar če komu pripada in ga poišče, ga boš izgubila ali pa se zmenila nekako drugače!« mi obljubi. »Prav, hvala mami!« ji odgovorim z nasmehom na obrazu.

ČEZ NEKAJ MESECEV

Sama galopirava čez gozd, ko nekaj hudo prestraši Blazea. Vrže me dol s hrbta in začne brcati. Hitro vstanem in ga poskušam pomiriti, ko jo zagledam: puma. Nekaj tednov nazaj je pobegnila iz bližnjega živalskega vrta. Blaze se zaščitniško postavi predme in začne dvigovati sprednje noge, saj se tako brani. Puma prihaja vse bližje in bližje. Začne z napadom, vendar jo Blaze odrine in še enkrat brcne tako močno, da puma odleti v bližnje grmovje. Blaze me je rešil. Hitro ga zajaham, preden bi puma

prišla k sebi. Že drviva proti domu. »Mami! V gozdu je puma!« kričim, ko prispem do doma. »Pokliči policijo in uslužbence živalskega vrta!« rečem in razjaham konja. Mami hitro pokliče in me pogleda. »So že na poti, kaj se je zgodilo?« me vpraša. Hitro obnovim zgodbo in izpustim del s padcem. »Blaze, saj krvaviš!« se ozrem k svojemu konju. »Rane niso tako velike, hitro se bodo zacelile, ne skrbi,« mi reče mami.

NEKAJ TEDNOV KASNEJE

»Uau! Pa saj sta na televiziji!« reče Nina na poti v šolo. »Ja, dala sem intervju, saj so zaradi naju oziroma Blaza ujeli pumo. Zelo dobro se je ujel z drugimi konji, vendar je postal kot nekakšen voditelj. Hitro odideva v šolo. »Zadnji šolski dan!« rečem na poti v razred. Danes smo imeli zelo sproščen pouk in Jake me je povabil na zmenek. Prav nič mi ne more uničiti dneva. To sem si mislila takrat. Prigalopirava domov, ko opazim velik avto s prikolico. »Slabe novice,« reče mami, ko prideva. »To so Blazovi lastniki in želijo ga nazaj,« reče mami malo previdno, saj ve, da ne bom dobro odreagirala. »Kaj! To ni mogoče!« zakričim. Vendar je. Pokažeta mi njegova potrdila, slike, vse.

Ko že mislim, da je konec, vzamem Blazove dokumente in na zadnji strani opazim logotip G. Hitro preverim na spletu in ugotovim: »Ta potrdila so ponaredki! G je logotip prepovedane klavnice v Ameriki!« povem vsem prisotnih. »Blaze!« ga pokličem, on pa se iztrga prevarantu iz rok. Ko ugotovita, da sta bila razkrinkana, začneta bežati. Neumno. Hitro zajaham in vzamem vrv. Začnem galopirati za njima in vrv mi služi kot laso. Ujamem najprej enega, potem pa še drugega bandita. Policija ju prevzame in jima nadane lisice. Še dolgo bosta v zaporu, Blaze pa bo še nekaj časa pri meni.

LETO IN DAN PO PRVEM SREČANJU

»Blaze je moj konj!« kričim od navdušenja, ko se zbudim. »Alja, nekaj imam zate,« mi reče mami in mi preda debelo mapo. »Oo, Blazovi dokumenti! Hvala, mami!« zakričim in tečem ven, ne glede na dejstvo, da je zunaj mrzlo in da sem v pižami. Objamem *svojega* konja, iz gozda pa se mi prikloni moj najljubši fantom – Astra. Priklonim se ji nazaj in stečem v hišo ter preoblečem. Hitro stečem ven in zajaham Blaza. In že skupaj galopirava v sončni vzhod.

DEKLE Z NASMEHOM

V vasici sredi ničesar je živelo devetletno dekletce po imenu Mia. Mia ni bila tako kot ostali. Bila je posebna. V vsaki, še tako zagrenjeni osebi, je znala pričarati veselje.

Ljudje so jo vzljubili zaradi njene vljudnosti in nasmeška na obrazu. Vsako bitje ima za sabo svojo zgodbo, ki je lahko vesela ali pa tudi ne. In v dekličinem primeru je bila njena zgodba žalostna. Ni bila stara pet let, ko ji je v prometni nesreči umrla mama. Od takrat naprej zanjo skrbi le oče, ki pa še vedno ni prebolel izgube.

Življenje v vasici je teklo počasi, a za Mio je vsak dan prinašalo nove izzive in priložnosti za širjenje veselja. Njen oče je bil tih in zadržan moški, ki je večino svojih dni preživel v delavnici, kjer je popravljал kmetijske stroje. Čeprav je bilo njegovo srce polno žalosti, je skušal biti močan za Mio.

Mia je vsak dan obiskovala šolo, kjer je bila njena prijaznost nalezljiva. Učenci in učitelji so jo imeli radi. Bila je tista, ki je prva ponudila roko prijateljstva novim učencem in ki je s svojim smehom pregnjala oblake skrbi.

Nekega dne je v vasico prišla nova družina. Gospod in gospa Novak sta s seboj pripeljala dečka po imenu Ryan. Ryan je bil zelo tih in zadržan, saj je bil nov in nepoznan vsem otrokom. V trenutku ko je Mia opazila njegove žalostne oči, je vedela, da mora nekaj storiti.

"Mama mi je vedno govorila, da moram imeti nekoga rada, če želim, da mi svet vrača ljubezen," je Mia rekla sama sebi. In tako je pristopila k Ryanu in mu ponudila svojo roko. "Živjo, jaz sem Mia. Hočeš, da ti pokažem našo šolo?"

Ryan je počasi prikimal in sledil Mii. Ta majhna gesta prijaznosti je bila začetek novega prijateljstva. Mia in Ryan sta postala nerazdružljiva prijatelja. Skupaj sta se igrala, učila in si delila skrivnosti. In najpomembnejše: bila sta si drug drugemu v podporo v trenutkih, ko sama nista videla rešitve.

Njeno prijateljstvo z Ryanom je začelo vplivati tudi na njenega očeta. Opazil je, kako njegova hči prinaša veselje in smeh v njegovo življenje. Videti svojo hčerko srečno ga je počasi začelo zdraviti in ponovno prebujati v njem občutek ljubezni in življenja.

Vse večkrat so večere preživljali skupaj, smejali so se in se pogovarjali o preteklih dneh. Veselje in ljubezen, ki ju je Mia prinašala v življenja drugih, sta postopoma obnavljala njeno lastno družino.

Ryan in Mia sta postala pravi zvezdi vasice. S svojim prijateljstvom sta pričarala

nasmeh na obrazih vseh, ki so ju opazovali. A tisto, kar sta Mia in Ryan najbolj cenila, so bile njune skupne dogodivščine.

Nekega dne sta se odločila, da bosta obiskala starega gospoda Pavleta, ki je živel na robu gozda. Veljal je za nekoliko zoprnega in osamljenega človeka, vendar sta Mia in Ryan verjela, da lahko tudi njemu pričarata veselje. S seboj sta prinesla doma spečen kruh in posušene cvetlice, ki so jih nabrala ob poti.

Ko sta potrkala na vrata, je gospod Pavle presenečeno pogledal skozi okno. "Kaj pa vidva tu?" je vprašal z nekoliko grobim glasom.

"Samo obiskat sva vas prišla in prinesla nekaj dobrot," je rekla Mia, medtem ko je Ryan ponujal kruh.

Gospod Pavle je okleval, a nato odprl vrata in ju povabil noter. Medtem ko so jedli kruh in pili čaj, sta Mia in Ryan poslušala njegove zgodbe iz mladosti. Stari gospod, ki je bil sprva zadržan, je začel razkrivati svojo ljubezen do vrtnarjenja in svoj pogrešani vrt.

Njegove oči so zasijale, ko je opisoval, kako je včasih urejal svoj vrt in kako so cvetlice rastle vsepovsod.

Mia je nenadoma dobila idejo. "Kaj, če vam pomagava ponovno urediti vaš vrt?" je predlagala. Ryan je navdušeno prikimal.

Gospod Pavle je bil sprva presenečen, a nato se mu je obraz razjasnil z nasmehom. "To bi bilo res čudovito," je odgovoril.

Naslednjih nekaj tednov sta Mia in Ryan skupaj z gospodom Pavletom delala na vrtu.

Skupaj so sadili rože, obrezovali grmovje in urejali potke. Sčasoma je vrt ponovno zaživel in postal prava oaza lepote. Vsak, ki je šel mimo, je opazil, kako se je gospod Pavle spremenil. Postal je bolj vesel, prijazen in odprt za pogovore.

Ljubezen je tista, zaradi katere sta Mia in Ryan ne le polepšala dan staremu gospodu, temveč sta tudi ponovno povezala vas. Ljudje so začeli razumeti, kako pomembno je imeti nekoga rad in skrbeti za druge. Mia in Ryan sta postala simbol prijateljstva in ljubezni, ki je ogrevalo srca vseh okoli njiju.

Meta Kotnik Čeh, 6.b

PESEM SRCA

To, to je pesem tvojega življenja.
Pot tvojih misli, sanj in hrepenenja.
Saj sedaj se zavedaš zakaj, zakaj izbral si stezo,
po kateri zdaj peščiš.
Veter piha v tvojo smer, točno tja,
kamor veš, da moral bi in tudi si.

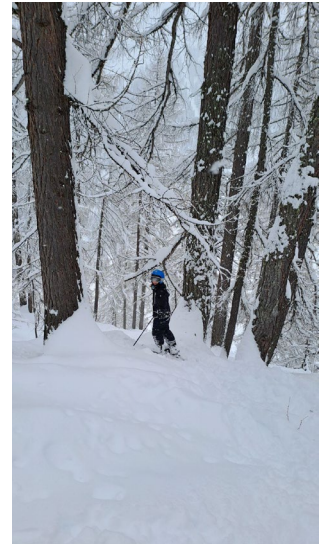
Saj nisi pri pravi,
zakaj se še trudiš
imeti rad, ko nihče ne zna ljubiti,
a ti lahko in to veš?
Ti sam zelo dobro veš, da se vse da,
če se le dovolj potrudiš.

Na svetu je veliko slabih stvari.
A vse lahko obrneš kakor nogavico.
Zato vedi, da če enkrat ljubiš,
ljubiš za zmeraj.

Savelij Butkevich, 6. d

RAD TE IMAM

Rad te imam, moj starejši brat Ivan. Rad imam naše skupne gorske ture. Skupaj raziskujeva gorske zemljevide in razmišljava, kam bi se odpravili z mamo in očetom v soboto. Težki nahrbtnik zate ni težava, po poti prepevava pesmi, smejeva se, uživava v prekrasnih razgledih.

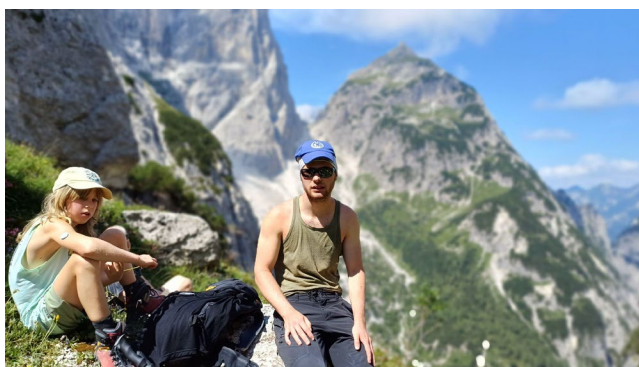

Rad s tabo tečem na smučeh. Letiva na smučeh med pravljničnimi, bleščečimi smrekami, veselo tekmujeva, kdo bo prvi na cilju. Mraz, sonce, sneg. Kaj boljšega si lahko želiva?

Naučil si me smučati. Zavijeva s proge med drevesa in skačeva po belih gričkih. Hop, pa si se s smučko zataknil med korenine, poletel čez glavo in izginil v mehkem kupu snega. Obilo smeha in veselja. Izkopal si se, skačeva dalje.

Ko sem bil majhen deček, si z mano ure in ure sestavljal električne avtomobilčke, letala, svetilke, vrtiljake. Naučil si me risati najine posebne načrte cest, mostov in ulic.

Težko seštejem, koliko dni si pazil name, ko sem bil bolan doma, starša pa sta bila v službi.

Kdaj pa kdaj skupaj zaigrava kakšen duet na violončelo, čeprav smučanje je bolj veselo.

Oba imava rada gore, gozd, glasbo, knjige. Toliko lepih stvari imava za početi.

Hvala, da si z mano.

Plesni natečaj

Pri plesnem natečaju so se izkazale tretješolke pod mentorstvom učitelja športne gospoda Marka Kosa ter gospe Anke Ažman. Ob prireditvi za kulturni dan smo si izseke njihovih plesov zvedavo ogledovali.

1. mesto in 2. mesto pa so dosegle naslednje učenke:

Mina Bevk Knific

Tjaša Ipavec

Lučka Kučuk

To so učenke 5. a, ki so na kulturnem dnevu pred nami zaplesale v živo. Dekleta so se zelo potrudila, saj so koreografijo sestavile same, njihov ples pa je imel zgodbo prijateljstva.

Glasbeni natečaj

1. mesto je na glasbenem natečaju dosegla Klara Klančnik.

Svojo avtorsko skladbo z naslovom Nekoga moraš imeti rad je zapela v spremljavi s kitaro.

Fotografski natečaj

1. mesto: Arne Nussdorfer, 7. d

2. mesto: Brina Dežman, 5. d

3. mesto: Lovro Zamernik, 3. b

Natečaj animacije

1. mesto sta zasedla Leon Dunato in Grega Strnad.

Likovno-kiparski natečaj

Na tem področju je tekmovalo res veliko učencev.

Njihova dela ste si ogledali v avli.

V 1. triadi je **1. mesto** dosegla Lara Herjavec, 2. a.

V 2. triadi so mesta razporejena takole:

1. mesto: Sofija Nagachevska, 5. a

2. mesto: Julija Krivic, 5. d

3. mesto: Nik Šket, 5. d

V 3. triadi pa so se učenci razvrstili takole:

1. mesto: Jan Lukas Wieczorek, 7. d

2. mesto: Brina Anžin, 8. d

3. mesto: Alina Kovač, 9. a

Na drugem umetniškem natečaju KulMaks z naslovom Nekoga moraš imeti rad, ste učenci, ki so letos sodelovali, pokazali veliko ustvarjalnosti, domišljije in poguma.

Vsi sodelujoči ste pokazali veliko svojih talentov. Lepa skupina učencev se je še posebej potrudila in s svojimi avtorskimi izdelki, besedili in nastopi na proslavi ter izdelki, ki smo si jih lahko ogledali v avli, dokazala, da nam za kulturno dogajanje na naši šoli nikakor ni treba skrbeti.

Bravo, bravo in še enkrat bravo!